

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JACK LONDON

**CHEMAREA
STRĂBUNILOR**

În românește de Dan Starcu

EDITURA TEDIT FZH

Cuprins

Capitolul I - În sălbăticie	5
Capitolul II - Legea bătei și a colților	22
Capitolul III - Domnia fiarei primitive	35
Capitolul IV - Noul șef	53
Capitolul V - Truda pe pistă	67
Capitolul VI - Din dragoste pentru un om	90
Capitolul VII - Chemarea străbunilor.	111

Colecția PICCOLINO

Chemarea străbunilor

de Jack London

Editura TEDIT FZH
București 2018

© Toate drepturile pentru această ediție
sunt rezervate Editurii TEDIT FZH.
Orice reproducere parțială
sau totală este interzisă.

Editor: Fănica Alecu-Cocineanu
Coperta: Valentin Tănase
Ilustrații: Ian Gabriel
Corector: Domnica Dobrițoiu
Tehnoredactor: Răzvan Ionescu

ISBN 973-8007-03-8

Capitolul I

ÎN SĂLBĂTICIE

*Străvechi și rătăcitoare dorințe
Rup lanțul de obișnuințe.
Se trezesc, din somn hibernal,
Strămoșii sălbaticiei ființe.*

Buck nu citea ziarele, altminteri ar fi știut despre necazul care-l aștepta, și nu doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu mușchi tari și cu blană lungă și călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego.

Asta pentru că oamenii, scotocind prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben și fiindcă vapoarele și companiile de transport profitau enorm de descoperirea respectivă, cărând mii de indivizi care se grăbeau spre

ținuturile nordice. Toți acei oameni vroiau câini, iar animalele dorite de ei erau dulăii voinici, cu mușchi puternici, capabili de mari eforturi, și cu blană deasă, care să-i apere de ger.

Buck trăia într-o casă uriașă din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare, la ferma judecătorului Miller. Casa era ceva mai retrasă, pe jumătate ascunsă între copaci, și înconjurată de o verandă răcoroasă. De casă te puteai apropia pe niște alei pietruite, străjuite de ploi înalți, alei care șerpuiau printre pășunile întinse.

În spatele mărețului conac se întindeau grajdurile și hambarele, unde o duzină de bărbați și de băieți munceau, iar mai departe se vedeau șirurile de case ale celor ce lucrau la vie și ale argaților, apoi via cu aracii aliniați ca soldații, pășunile verzi, livezile, straturile cu căpșuni și multe altele, așa cum se cuvenea într-o fermă atât de bogată.

Se mai afla acolo și instalația de pompare pentru fântâna arteziană aflată pe pajiștea din fața casei. Nu lipsea nici rezervorul uriaș din ciment unde băieții judecătorului Miller se îmbăiau dimineața și se răcoreau în fierbințile după-amieze.

Peste această imensă avere stăpânea Buck. Aici se născuse el și trăise patru ani din viață.

Adevărat, existau și alți câini, căci trebuiau să mai

existe și alți câini într-un loc atât de întins, dar aceia nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețele lor sau în obscuritatea casei, ca Toots, mopsul japonez, sau Ysabel, cățelușa mexicană fără păr – făpturi ciudate ce rareori își scoteau nasul pe afară sau puneau piciorul pe pământ.

În curte trăiau fox-terierii, care lătrau amenințători la Toots și la Ysabel, în timp ce acești căței de casă îi priveau prin ferestre, apărați de o armată de servitoare înarmate cu mătură.

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici de curte. Întregul regat îi aparținea. Se scălda în piscină când îi era prea cald, îi însoțea la vânătoare pe fiii judecătorului, sau le escorta pe Mollie și Alice, fiicele stăpânului său, în plimbările lor de seară.

În nopțile de iarnă stătea tolănit la picioarele judecătorului, lângă focul ce ardea cu zgomot în căminul din bibliotecă. Uneori, îi căra în spinare pe nepoții judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarba și avea grijă ca țâncii să nu pătească nimic rău la fântână, la grajduri sau prin alte locuri.

Printre terieri, Buck pășea cu măreție, iar pe Toots și pe Ysabel nici nu-i băga în seamă. Era un adevărat rege, stăpân peste tot ce mișca, se târa sau zbura prin ținutul judecătorului Miller, inclusiv peste unii oameni.

Tatăl său, Elmo, un imens Saint Bernard, fusese

tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck preluase atribuțiile părintelui său. Nu era la fel de mare, cântărea doar o sută patruzeci de livre, adică vreo șaptezeci de kilograme, pentru că mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoțian.

Totuși, o sută patruzeci de livre, la care se adăuga demnitatea provenită din respectul pe care i-l arătau toți ceilalți, îl făceau să se comporte ca un rege.

Timp de patru ani trăise ca un aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie. Chiar era puțin egoist, ca un boier de la țară, din cauza singurătății în care viețuiește. Nu devenise însă un câine răsfățat, se ferise de așa ceva. Vânătoarea și delicia deplasărilor prin vastele întinderi ale pădurii și câmpiei îl feriseră să se îngrășe și îi întăriseră mușchii. La fel ca rasele de câini din zone mai reci, plăcerea de a se bălăci în apă îi menținuse și îi întărise sănătatea.

Așa era viața lui Buck în toamna anului 1897, când aurul găsit la Klondike atrăgea toți bărbații către nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele și nu știa că Manuel, unul dintre ajutorii de grădinar, însemna pentru el o primejdie grozavă.

Manuel avea un păcat de moarte: îi plăceau jocurile de noroc. De asemenea, avea o încredere oarbă în acest sistem. Asta avea să-l trimită în iad, căci, pentru a juca

îi trebuiau bani, iar câștigurile sale de ajutor de grădinar nu-i permiteau decât să-și întrețină nevasta și numeroșii săi copii.

Judecătorul se afla la o întâlnire a Asociației Viticultorilor, iar băieții se ocupau cu organizarea unui club de atletism, în noaptea de neuitat când ticăloșia lui Manuel a ieșit la iveală. Nimeni nu i-a văzut, pe el și pe Buck, ieșind prin livadă, la ceea ce dulăul credea a fi o plimbare.

Și, cu excepția unui bărbat singuratic, nimeni nu i-a văzut ajungând într-o mică gară cunoscută ca College Park. Acolo, bărbatul singuratic a discutat cu Manuel și i-a dat niște bani.

– Ai fi putut împacheta mai bine marfa înainte de a o livra, zise străinul arțăgos.

Manuel legă zdravăn o frânghie groasă pe sub zgarda lui Buck și-i spuse străinului:

– Să ții bine de ea!

Celălalt încuviință din cap și apucă frânghia.

Câinele acceptase funia cu demnitate. Nu mai purtase așa ceva, e adevărat, dar se învățase să aibă încredere în oamenii pe care îi știa, fiindcă îi considera mai înțelepți decât el însuși. Dar, când frânghia trecu în mâinile celuilalt, Buck mârâi amenințător: își manifesta astfel neplăcerea și credea că străinul înțelesese asta ca o

poruncă. Spre surprinderea lui, funia i se strânse de gât, astfel că se sufocă.

Turbat de furie, se aruncă asupra bărbatului, care-l întâmpină în plin salt, îl apucă de blana de pe ceafă și-l răsturnă pe spate. Apoi funia se strânse mai tare, nemiloasă, în vreme ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă de un cot și gâfâind din răputeri.

Niciodată în viața lui nu mai fusese tratat așa de rău și nu mai fusese așa de furios. Dar forțele îi scăzură, ochii i se holbară și nu mai simți nimic. Atunci cei doi oameni îl aruncară în vagonul cu bagaje taman în clipa când trenul se puse în mișcare.

Într-un târziu își veni în fire. Își simțea limba umflată și îl durea gâtul. La început nu-și dădu seama unde se află, dar șuieratul ascuțit al locomotivei îl lămură: călătorise deseori cu judecătorul și știa cum arată interiorul unui vagon de bagaje.

Își deschise ochii și în ei se citea mânia dezlănțuită a câinelui furat. Bărbatul sări să-l apuce de beregată, dar Buck fu mai rapid ca el. Fălcile îi apucară mâna și nu-i dădură drumul până ce nu-și pierdu iar cunoștința.

– Aha, are năbădăi, zise bărbatul, ascunzându-și mâna mușcată de privirile paznicului de la bagaje, care fusese atras acolo de zgomotul luptei. Îl duc pentru șeful meu până la Frisco. Un veterinar nebun de acolo crede că-l poate vindeca.

În ceea ce privește călătoria din noaptea aceea, bărbatul a vorbit mai clar despre sine într-o încăpere din spatele unui salon din San Francisco.

– Nu iau decât cincizeci de dolari, a mormăit el, dar n-aș fi făcut-o pentru mai puțin de o mie de dolari, bani gheață, dacă aș fi știut cu cine am de furcă.

Mâna îi era înfășurată într-o batistă însângerată, iar pantalonul îi era rupt în partea dreaptă de la genunchi până la gleznă.

– Cât a luat celălalt? întrebă barmanul.

– O sută, i se răspunse. Nu vreau să iau nici eu mai puțin, așa că ajută-mă!

– Asta înseamnă o sută cincizeci, calculează barmanul. Și face banii, ori nu mă pricep eu deloc la câini!

Răpitorul își desfăcu bandajul și își privi mâna rănită.

– Dacă nu azmă îmbolnăvesc de hidrofobie...

– ...asta e doar din cauză că te-ai născut ca să mori spânzurat, completă barmanul. Hai, ajută-mă să scoatem marfa! adăugă el.

Uluit, suferind cumplit din pricina durerilor din gât, pe jumătate mort, Buck încercă să le facă față celor ce-l torturau. Dar fu aruncat jos și răsturnat de câteva ori, până ce îi scoaseră zgarda grea, din aramă, de la gât. Apoi îl dezlegară și fu băgat într-o cușcă.

Acolo zăcu tot restul nopții, furios, cu mândria grav rănită. Nu înțelegea ce însemnau toate acelea. Ce vroiau